

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Grimmove, br\bratri Grimmove - Šestero labutí.pdb

PDB Name: Šestero labutí
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.1.2003
Modification Date: 1.1.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Šestero labutí

Wilhelm a Jacob Grimmové

Přeložila a souhlas s publikací dala Jitka Janečková
Zdroj <http://www.pohadky.org/index.html>

Jednou lovil jeden král v lese a zvěř pronásledoval tak rychle, že mu jeho lidé nestačili a on v tom lese zabloudil. Hledal cestu ven, ale nalézt ji nemohl. Tu uviděl starou ženu s ošklivou třaslavou hlavou, která k němu přicházela; byla to čarodějnice:

"Milá ženo," pravil král: "můžeš mi ukázat cestu skrze les?"

"O ano, můj králi," odpověděla: "to mohu, ale mam jednu podmínku, když ti nepomohu, nikdy z lese nevyjdeš a bídneš tu zahyneš."

"Jaká je tvoje podmínka?" zeptal se král.

"Mám dceru," řekla stařena: "je krásná, že podobnou ve světě nenajdeš, udělej ji svojí ženou, učiň z ní královnu a já ti cestu ukáži."

Král se strachem v srdci souhlasil, stařena ho zavedla do svého domku, kde její dcera u krbu seděla. Zdravila krále, jakoby ho už dlouho čekala; a on viděl, že je opravdu velmi krásná, ale nelíbila se mu a při pohledu na ni cítil podivné obavy. Poté posadil dívku před sebe na koně a stařena mu ukázala cestu a král za nedlouho dorazil do královský zámek, kde brzy byla svatba.

Král byl už jednou ženat a měl s první manželkou sedm dětí, šest chlapců a jedno děvčátko. Ty děti ze všechno na světě nejvíce miloval a protože se bál, že by jim macecha nějak ublížit mohla, nechal je odvézt do skrytého zámku, který stál uprostřed hlubokého lesa. Stál na utajeném místě a cestu k němu bylo velmi těžké nalézt, že král sám ji najít nemohl, dokud mu jedna moudrá vědma nedala klubko přize, které bylo mocí kouzelnou nadáno, když je na zem hodil, kutálelo se pryč a cestu mu ukazovalo.

Král často chodil za svými milovanými dětmi, že královna jeho nepřítomnost postřehla a zvědavá byla a vědět chtěla, co sám v lese pohledává či ta skryto má. Tedy rozdala sluhům velmi mnoho zlata a oni jí to tajemství prozradili a řekli jí i o tom kouzelném klubku, které jedině ji může cestu ukázat.

Nyní neměla královna klidu, dokud klubko králi nesebrala, když ho zrovna nestřežil. Pak vyrobila bělostné hedvábné košilky, které, neboť byla vyučena matkou v čarodějnickém řemesle, očarovala silným kouzlem.

A jednou, když si král opět vyjel na lov, vzala ty košilky a šla do lesa, a to klubko ji cestu ukazovalo. Chlapci, celé radostí bez sebe, když viděli někoho přicházet, mysleli, že to je milovaný otec, a běželi mu vesele vstříc. Tu královna na jednoho každého hodila očarovanou košilku; sotva se dotkly jejich tělíček, proměnili se v labutě a ty odlétly pryč do lesa. Královna odešla spokojeně domů a věřila, že se nevlastních dětí zbavila. Ale malá princeznička neběžela se svými bratříčky, a tak o ni královna nevěděla.

Druhého dne přišel král a chtěl své děti navštívit, ale našel jen dívku.

"Kde jsou tvoji bratři?"

"Ach. milovaný tatínku," odpověděla dívka: "jsou pryč a já jsem zůstala sama." A pak mu vyprávěla, jak skrze

okénko viděla své bratříčky se v labutě proměnit a uletět pryč. A ukázala mu peří, která na dvoře zůstalo ležela a ona je našla. Král se zasmušil, ale nevěřil, že by královna něco tak zlého učinila, a protože se bál, že se i dívence něco zlého přihodí, chtěl ji vzít sebou. Ale princezna měla z macechy strach, a proto otce uprosila, aby mohla ještě jednu noc v lesním zámku zůstat.

Dívka si však umyslela, že půjde svoje bratříčky hledat. A když nastala noc, utekla a běžela rovnou do lesa. Šla celou noc lesem a druhý den taktéž až únavou už dále nemohla. Tu uviděla lesní chaloupku, vstoupila dovnitř a uviděla šest postelí, ale neodvážila si do žádné lehnout, nýbrž vlezla si pod jednu z nich, na tvrdé zemi ležet zůstala a chtěla tak přenocovat.

Ale sotva slunce zapadlo, uslyšela nějaký hluk a viděla, že šest labutí oknem vlétlo dovnitř. Labutě dosedly na zem u čechraly si peří tak dlouho, až z nich jejich labutí kůže spadla jako košile. Tu princeznička uviděla, že jsou to její bratři. Zaradovala se a vylezla z pod postele ven. Bratři byli neméně potěšeni, když svoji sestru uviděli, ale jejich radost neměla dlouhé trvání.

"Tady nemůžeš zůstat." řekli dívky: "Tohle je doupe banditů, jak přijdou domů a naleznou tě tady, zabijí tě."

"Copak vy mne nemůžete ochránit?" zeptala se sestřička.

"Ne." odpověděli jí: "neboť my každý večer jen na čtvrt hodiny shazujeme svoji labutí kůži a máme po to krátkou dobu svoji lidskou podobu, ale pak se zase staneme labutěmi."

Sestřička zaplakala a ptala se: "Copak vás nelze nijak vysvobodit?"

"Ach, ne." odpověděli jí chlapci: "Podmínky pro vysvobození jsou velmi tvrdé. Nesměla bys šest let promluvit ani se zasmát a musela bys po ten čas ušít šest košil z květu aster. Když však jediné slovo přejde přes tvá ústa, bude celá námaha zbytečná."

A když ji to bratři byli vypověděli, uplynula právě ona vyměřená čtvrt hodina a oni opět jako labutě odletěli oknem.

A dívka se pevně rozhodla, že svoje bratry vysvobodí, i kdyby ji to mělo stát život. Opustila lesní chýši a odešla do hloubi lesa. Tam si sedla na jeden strom a přenocovala tu. Ráno natrhala květy a začala pracovat. Mluvit neměla s kým, ke smíchu neměla žádnou chuť, seděla a měla na mysli jen svoji práci.

Když uplynul dlouhý čas, událo se jednoho dne, že král té země v lese lovil a jeho lovec přijel až pod ten strom, na kterém dívka seděla.

Zavolal na ni nahoru: "Kdopak jsi?"

Ale nedostal žádnou odpověď.

"Pojď dolů" zavolal na dívku: "nic se ti nestane."

Ale dívka jen nesouhlasně zavrtěla hlavou. A když ji byl dále otázkami obtěžoval, hodila mu dolu svůj zlatý řetěz a myslela, že ho tím uspokojí. Ale on toho nezanechal, tak dolů hodila svůj pás, a když ani to nepomohlo, tak podvazky, a dal všechno, co mohla postrádat, až ji nic jiného nezůstalo, jen košíčky, co šila. Ale lovec se nenechal odbýt, vylezl na strom, dívku popadl a zavedl ji před krále.

Král se zeptal: "Kdo jsi? Co jsi dělala na tom stromě?"

Ale děvče neopovědělo. Král se jí ptal ve všech řečech, které znal, ale ona mlčela jako ryba. Ale protože byla velmi krásná, byl král pohnut a pocítil k ní velkou lásku. Zahalil ji do svého pláště, posadil ji před sebe na koně a odvezl na svůj zámek. Tam ji nechal přinést krásné šaty, její krása se rozzářila jako slunce v jasném dni, ale ani slovo po celou dobu nepromluvila.

Posadili se ke stolu, její skromné vzezření a cudné chování se mu tak zalíbilo, že řekl:

"Tebe si chci vzít za ženu a žádnou jinou na celém světě" a za pár dní se s ní opravdu oženil.

Ale král měl zlou matku, která byla s takovou nevěstou nespokojena a o královně zle mluvila. Že kdoví odkud ta děvče pochází a krále jistě hodna není.

Za rok poté se mladé královně narodilo dítě a ona zlá tchýně se do ložnice vplížila, dítě pryč odnesla a spící královně ústa krví pomazala. Pak ke králi běžela a na královnu žalovala, že je lidožravá. Ale král tomu nemohl uvěřit a poručil, že

jeho ženě nikdo ublížit nesmí. Královna mlčky seděla u své práce, košilky pilně šila a na nic jiného nepomyslíla.

Příští rok, když byla další dítko povila, zlá tchyně svůj zlý skutek zopakovala, ale ani tentokrát král tomu úskoku neuvěřil a že je královna dobrá a zbožná pravil, a že je nevinná jistě jednoho dne najevo vyjde.

Když ale i třetí novorozeně zmizelo a na královnu žalovali, že ona to způsobila a královna na svoji obhajobu ani slůvko neřekla, nemohl král dělat už nic jiného, než ji soudu vydat.

A než den skončil, byl takový rozsudek vyneseno, že příštího dne na hranici upálena bude. Toho dne měl být taky poslední den lhůty, ve které mělo vypršet oněch šest let, kdy musela mlčet a košilky šít. Těch šest košilek bylo hotovo, jen jedné chyběl levý rukáv. Když byla královna vedena k hranici, košilky měla na rukou pověšeny, a když byl oheň zapálen a kolem dokola se rozhořel, rozhlížela se s obavami kolem. Tu konečně šest labutí přiletělo a královna viděla, že chvíle vysvobození se blíží.

Labutě kroužili kolem hořící hranice, aby mohla královna na každou hodit košilku; a sotva se košilky dotkly jejich těla, změnily se labutě a stáli tu opět její bratři, jen ten nejmladší měl místo levé ruky labutí křídlo.

Objali se a políbili navzájem a královna předstoupila před krále, který byl velmi překvapen, že jeho žena mluvit začala a takto mu pravila:

"Milovaný manželi, nyní mohu mluvit a vše ti objasnit, že jsem nevinná a falešně nařčená."

A vyprávěla králi o zlých skutcích královny matky, která jeho tři děti pryč odnesla a ukryla. Tu se král velmi zaradoval. Ta zlá královna matka skončila na té hranici, kterou byla pro svoji snachu připravila.

Král, královna a šest bratrů žilo pak dlouhá léta v lásce, naději a dostatku.